

רחל מרחלת על כל העולם

אלוני ושלים - סוף

כשסיפרתי לכם (העולם הזה 1900) ש"מירי אלוני ונחום שליט עומדים במצב של חשש רציני, ניבאתי ולא ידעתי מה אני מנבאת.

הדיו של המשבר בביתם של הזמרת והשחקן החלו מתגלגלים כבר לפני חודשיים אחרים, עוד לפני שמירי נסעה ל-

מירי ונחום בכל זאת

ארצות-הברית, עם צוות פסטיבל הזמר החסידי. אתריכך היא חזרה, וכולם עוד קיוו שהמרחקים הזמן עשו את שלהם, אבל לא.

נחום, האהוב ומעריץ את האשה הקטנה שלו, קיווה גם הוא. אבל הנה, מסתבר שקטנה-קטנה — אבל עקשנית גדולה.

בימים טרופים אלה קמה מירי, ארוזה את הפקלאות, עזבה את הבית, עם כל הסימנים המעידים על כך שהפעם זה סופי.

ולמי שרוצה לברר מה, בעצם, קרה שם, מצפה הפתעתי-חיי. אין עם מי לדבר. מהזוג-בנפרד לא תוציא פרטים אפילו עם בולדוור, והידידים גם הם מגששים באפילה. ידוע רק דבר אחד: שום צד שלישי לא היה מעורב בעניין.

אבל ביטוח-צד-שלישי כדאי בכל-זאת לשנות, שיהיה.

מלכת בשר וגבינה

מגולת אמריקה הרחוקה הגיעו בימים אלה קיטעי-עיתונות, המספרים בתחרות יופי שנערכה ב-7 בנובמבר במלון "היל-טון" במנהאטן, ניו-יורק. היה זה בפתחת תצוגת מוצרי גבינה ובשר חדשים, וכל אחת מן המתחרות טעלה כתר מלכת-היופי של האירוע הטעים הזה היתה נציגתו של אחד המפעלים המשתתפים. וייתכן שאפשר היה לעבור על כך לסדר-היום, לולא השתתפה בתחרות, ואף זכתה בכתר הנכסף, גם ישראלית בלתי-נמנעת.

היתה זו בתיה (ביאנקה) בנדיקט (בר-צבי), לשעבר אחת היפות המיקצור עיות של ישראל, וכיום רעייתו של בעל מיפעל למוצרי בשר חודו, ואם לשלושה ילדים בלונדיים חמודים.

כך ניצחה היפהפיה הישראלית את בנות הטיפש-עשרה האמריקאיות והוכיחה כמלכת הדליקאטסים של ניו-יורק. בתיאבון!

בתיה בנדיקט דליקאטס!

מי הכנים

להריון?

כוננים נפשית להולדתו העתידה של תינוק מפורסם חדש.

השמועה החלה עוברת מפה-לאן. "ראי-תם איך הפנים שלה השמינו?" "כן, זה

דליה מזור ובעלה מה פיתאום?

"מה פתאום בהריון?" צוחקת דליה דקת-הגו. "מה הם רוצים. להכניס אותי להריון בכוח? לאן שאני לא הולכת בזמן האחר-רון, תמיד יש מישהו הסרטאקט ששואל אותי באיזה חודש אני, ומתי אני כבר יולדת. מי המציא את המעשייה הזאת?"

"הרי מעל המסך רואים רק את הפנים ואת הציריגוף העליון. מזה אי-אפשר ל-הסיק שום דבר. בכלל, בשנה החצי האחר-רונת הפנים שלי לא השתנו אפילו בי-מלימטר, ואני, ברוך-השם, רואה את עצמי בראי יוסי-יום."

אבל זו דרכן של שמועות. מרגע שהחלו מתגלגלות, לא תעצור אותן. אלא מה, או אפילו אם זהו בודתא, בכל אחת כזו יש גרעין של אמת, או לפחות רעיון לא רע. ואם הרעיון לא רע, אז למה לא לאמץ אותו?

"לא בוער לי שום דבר", אומרת דליה. "האמת היא שרק עכשיו הגעתי אל ה-שלוה. הרי מהיום שהשתחררתי מהצבא נלקחתי ישר לטלוויזיה, ויחד עם העבודה שם למדתי באוניברסיטה. רק עכשיו קיבל-תי את התואר שלי. לא היה לי רגע פנוי, כל זמני הוקדש לעבודה וללימודים."

"אני יודעת שזה נשמע מוזר, אבל רק עכשיו אני עוברת קורס קריינות. דבר שהתמצתי לפני ארבע שנים. ומאחר שאני עובדת רק פעמיים בשבוע, יש לי עכשיו זמן לזה, והחשוב מכל — סוף-סוף יש לי זמן גם לעצמי."

"ואני בשום אופן לא בהריון." ובכן, נא להזדיין בסבלנות. רבותי הצו-פים, עוד חזון למועד.

בטוח... האיתני... שמעתי... סיפרו לי... ממקור מהימן... דליה מזור בהריון? צופיה-טלוויזיה ברתבי הארץ החלו מת-

חתונה יהודית

ליט להוציא לאור. המיכתבים שרצו הלוך-ישוב בין השניים על קו אמריקה-ישראל, הסתיימו במהרה בכר-סיסטיסה לישראל. רומן-הבוק, שהתפתח באותם מיכתבים, הסתיים בני-שואים-אורחיים-בוק, אבל גם בגירוש-יבוק. שלושה שבועות לאחר שובם מירח-הדבש באירופה, עזבה אלה את בעלה הטרי.

חודשיים לאחר-מכן התגרשו. אלא שבכל דע יש גם טוב. ראשית, בדיוק באותה תקופה יצא סוף-סוף אל שום מקום לאור, וזה הדבר אליו השתוקקה כל העת. שנית, אלה הצליחה לסדר כך שבתעודת-ההזנות לא יירשם שהיתה נשואה אי-פעם, והרי היא רווקה כשרה. אלה החליטה שהיא נשאת כאן, בבית, והחלה עור-בדת כעיתונאית.

לפני כשנה וחצי הכירה את העולה החדש, הרווק, מישל שניידר. אלה, העיתונאית, ילידת סיביר, זמיר-שה, יליד קובנא שבליטא, הבמאי במקצועו, התוודעו זה אל זה בבית-סוקולוב בתל-אביב, לשם בא מישל כדי לעשות יחס-ציבור להצגה זוברת היידיש, מיר זיינען דא ("אנחנו כאן").

הרומן, שהחל בשפה הרוסית, הניב גילויים מעניינים: כאשר היתה בפלורידה, ניהלה אלה את חיי החברה והתרבות של הקהילה היהודית במקום. מישל, מצידו, היה פעיל ציוני בעיר-מולדתו קובנה, וניהל את חיי החברה והתרבות של הקולקטיב היהודי במקום.

שניהם רווקים. שניהם ילידי רוסיה. שניהם מתפרנסים מעיסוקי עולם היצירה. כל אחד בתחומי-שלו.

כאשר פרצה מלחמת יום-הכיפורים גוייס מישל לצה"ל, והמליחמה, היא שוירנה את העניין. בעודו במ-דים, בא אל אלה, וביקש את ידה. וכך, לפני כשלושה שבועות, נערכה החתונה המאר-שרת בבית אחותה של אלה, כשהמסובים מלווים את המאורע בשירים רוסיים, אידיים ועבריים, חתונגים עם זאת את יום-הולדתו ה-39 של מישל, שחל באותו יום עצמו. ונאמר לדבק טוב.

אלה ומישל אל שום מקום

אם תשמעו מישהו אומר שלמלחמה יש גם צדדים חיוביים, אתם יכולים להאמין לו. פאקט. הנה, תראו מה קרה לאלה ברקת.

אלה, בת ה-33, כבר עשתה בחייה בערך כל מה ששלוש-ארבע בחורות אחרות, רגילות, היו מאחלות לעצמן להספיק במנת-חיים אחת. היא אפילו הספיקה להתחתן פעם, ולהתגרש, ולהתחתן שוב. עמדה-האש בחייה של אלה היה מאזומתמיד שאי-פך-תיה האמנותיות. כשעוד היתה עולה חדשה מרוסיה וגרה במעברה, כבר פירסמה את שירה הראשון בדבר-לילדים. כך החלה תולעת היצירה מכרסמת בה, למשך שנים ארוכות.

מאוחר יותר, כשהשתחררה מהצבא, החלה אלה לעבוד כעיתונאית. אבל, בעימקיליבה, ידעה שזה לא זה. היא חשה שהגיע הזמן לחפש את עצמה האמיתית. לצורך זה נעלה עצמה בחדר קטן וכתבה באינטנסיוביות 35 סיפורים קצרים, בחרה את מיטבם ויצאה לחפש להם מ"ל.

מ"לים פוטנציאליים לא חסרו, אך התנאים שהעמידו היו קשים מדי. היא זנחה את הרעיון, לפי-שעה. אחרי שנתיים וחצי באילת, ואחרי שחטכה קצת ממון — החליטה לנסוע לחו"ל. התחנה הראשונה היתה יוון, שם החלה כותבת את סיפורה הראשון, אל שום מקום, הן במערכת של יחסי בניורלבינה על רקע יחסי ישראל-גרמניה, ומיון — לגרמניה, שם גם סיימה את כתיבת הספר.

במשך חמש השנים הארוכות שבאו לאחר-מכן המ-סיכה אלה לחפש את דרכה, ועברה כימעט את כל